

1. Describe the effective and ineffective leaders. What features should a person possess in order to establish his/her position in society? Base on the above short stories.
2. Extend on the items below; express your agreement or disagreement. Cite facts to support your view, naming their source:
 - a) a leader should be physically attractive («the Brief Debut of Tildy»);
 - b) he/she ought to help others even if his help is not wanted («Witches' Loaves»);
 - c) he/she must overcome his inner barriers and complexes («After Caravaggio's Sacrifice of Isaac»);
 - d) he/she should change his life if he is dissatisfied with it even by sacrificing other people («The Way Up to Heaven», «After Caravaggio's Sacrifice of Isaac»);
 - e) he/she shouldn't be afraid of sacrificing his own life in order to save others («the Last Leaf»);
 - f) he/she must be efficient even if it demands to be totally absorbed in work («the Romance of a Busy Broker»);
 - g) he/she must rely on himself and not shift the responsibility onto other people («the Cop and the Anthem»);
 - h) he/she ought to live according to human values and moral norms («the Cop and the Anthem»);
 - i) he/she shouldn't be afraid of difficulties and traps («The Tremendous Adventure of Major Brown»);
 - j) he/she ought to defend and help others («the Alligators»).

References

1. American Art Therapy Association. Gain important education outcomes: Implement a successful art therapy program within k-12 schools. Alexandria, VA: Author. 2011. URL: <http://www.americanarttherapyassociation.org/upload/toolkitarttherapyinschools.pdf>
2. Gliga F. Teaching by Art Therapy. *Procedia - Social and Behavioral Sciences*. Vol. 15. 2011. P. 3042-3045. URL: <http://www.sciencedirect.com/science/article/pii/S1877042811007877>
3. Gnezda, N. Art Therapy in Educational Settings. *Artizein: Arts and Teaching Journal*. Vol. 1, Iss. 1. 2015. Art. 13. URL: <https://opensiuc.lib.siu.edu/cgi/viewcontent.cgi?article=1012&context=atj>
4. Stout V. T. Integrating Art Education and Art Therapy in the Public Schools: Honors Theses. 1995. 106 p. URL: <https://pdfs.semanticscholar.org/985d/102b50bba0b28df8ed527add80e78adc822b.pdf>
5. Мараховська Н. В. Reader: навч. посіб. для студ. гуманітар. спеціал. Маріуполь: Маріупол. держ. гуманітар. ун-т, 2008. 58 с.
6. Мараховська Н. В. Тривіум-тренінг як спосіб формування лідерських якостей майбутніх учителів у процесі навчання дисциплін гуманітарного циклу: навч.-метод. посіб. для вищих навч. пед. закл. Маріуполь: Маріупол. держ. гуманітар. ун-т, 2008. 270 с.

УДК 791.221.27(450)

Трифонов Г. В.

кандидат наук із соціальних комунікацій, доцент, завідувач кафедри італійської філології

КОМЕДІЯ ПО-ІТАЛІЙСЬКИ ЯК ОРИГІНАЛЬНИЙ КІНЕМАТОГРАФІЧНИЙ ЖАНР

Кінематографічне мистецтво в Італії почало розвиватися із запізненням, порівнюючи аналогічний процес з іншими європейськими країнами. Це пов'язано, насамперед, з економічними і соціально-політичними чинниками. На початку ХХ ст. Італія була молодшою об'єднаною державою, в якій були наявні гострі економічні проблеми, технічна відсталість, соціальні труднощі, пов'язані з бідністю та неосвіченістю населення. Проте країна, маючи багаті й потужні культурні і мистецькі традиції, стала плідним ґрунтом для розвитку кінематографічних течій, показових для всього світу (футуризм, неореалізм, комедія по-італійськи). Італійська культура традиція безперервно розвивалась протягом століть і накладала відбиток на світосприйняття, філософське, естетичне бачення світу. Поєднуючись з історичними обставинами, культурно-філософська площина ставала потужним стимулом для розвитку художнього оригінального світосприйняття.

Після Другої світової війни в результаті успішної реалізації в Італії Плану Маршала в країні почали формуватися сприятливі економічні умови, які поступово впливали на економічне зростання та покращення рівня життя населення. У період з 1952 – 1962 рр. національний дохід подвоївся, а населення отримало можливість збільшити споживання. Це явище отримало назву «італійський економічний бум» або «італійське економічне диво». Помилково було б стверджувати, що соціально складна ситуація в країні кардинально змінилась. Вона покращилась, проте рівень безробіття залишався високим, міграційні процеси всередині країни не припинились, рівень оподаткування був незадовільним. Але, починаючи з 1957 р., з'явилося телебачення, яке здійснювало телетрансляції на національному рівні, радіо, яким мало змогу широко користувались населення. Як наслідок, почали з'являтися, так звані, показники статусу, наприклад, автомобіль, телевізор, побутові прилади, дача, відпустка на морі тощо. Підвищення благополуччя

населення, атмосфера успіху, легкості, радості сприяли зосередженню на задоволенні естетичних потреб, серед яких однією з першорядних була потреба у розвагах. У кінематографі розпочалося продукування комерційних комедій.

Але італійська комедія вирізнялась «серйозним гумором», оскільки жорстко критикувала суспільні та політичні структури тогочасної дійсності. Комедія по-італійськи перехопила естафету у неореалістичного кіно наприкінці 50-х років та активно розвивалась до початку 70-х років. Успішний розвиток жанру став можливий завдяки плідній роботі великих майстрів, режисерів, сценаристів та акторів, сформованих у неореалістичних традиціях, які зуміли втілити нові конотації та відчутти атмосферу суспільства, яке, залишаючись суперечливим, швидко змінювалось. Серед них були Тото, Альберто Сорді, Уго Тоньяцці, Вітторіо Гасман, Марчелло Мастоянні, Ніно Манфреді, Софія Лорен, Джина Лолобриджиди, Клаудія Кардинале, Вітторіо Де Сіка тощо.

Основою успіху італійської комедії 60-х років ХХ ст. стали сприятливі економічні умови, давні традиції комедійного жанру (комедія масок), великий досвід блискучого неореалістичного кіно, особливе критичне сприйняття реальності, національні особливості італійського характеру, вміння насолоджуватись життям. Після поразки у Другій світовій війні, періоду зубожіння та розрухи, італійці опинились у нових умовах безтурботного вдалого життя, в системі нових цінностей та еліт, які тепер повинні були співіснувати з минулими, часто забобонними та неактуальними. Водночас італійські митці не втратили критичність погляду на реальність, тому сміх у комедіях часто «гірко-солодкий», оскільки викриває вади суспільства. Продовжуючи традиції неореалізму, покликано зображувати життя без прикрас, з історичною точністю, без застосування кінематографічних прийомів (професійних акторів, монтажу, музичного супроводу, стереотипних героїв), італійська комедія допомогла переглянути деякі ситуації та образи неореалістичного кіно, задовольнивши одночасно потреби тогочасного суспільства та кіноіндустрії. Основною темою стає входження людини до нового суспільного контексту, норми якого вона повинна прийняти. Це зумовлює її проблематичне існування у середовищі, яке протиставляє правила бажанням, колективну мораль – особистим інтересам. Проте всередині цього суспільного всесвіту фактично превалує відхилення від норми, протиріччя. Світ, представлений у комедії, стверджує певні цінності, а потім діє проти них або нехтує ними та підштовхує звичайну людину до такої самої поведінки без моральних упереджень. Це, в свою чергу, породжує страждання, інтриги, вади як звичайні складові повсякденного життя. Комічний герой страждає від того, що повинен пристосуватись до колективної моралі, до динамічної, суперечливої, складної реальності, в якій бажання досягти успіху та звичайне матеріальне благополуччя стикаються з загальноприйнятими моральними канонами.

Наприкінці 70-х років жанр комедії по-італійськи почав занепадати через об'єктивні причини старіння цілого покоління акторів та режисерів та зміни суспільно-економічних і політичних умов в Італії (тероризм, економічна криза, суспільно-політичні сутички). Реальність почали бачити все більш жорстокою та драматичною.

Література

1. Aulenti L. Storia del cinema italiano. Padova : Libreriauniversitaria, 2011. 162 p.
2. Giacobelli E. C'era una volta la commedia all'italiana. Roma : Gremese, 2015. 382 p.
3. Turner Garrison L. Commedia All'Italiana: Comedy, Italian-Style / Vulture URL <https://www.vulture.com/2011/08/commedia-allitaliana-comedy-italian-style.html> (дата звернення 23.11.2019)

УДК 811.131.1'27=131.1

Tsymporenko L.
prof.ssa d'italiano

L'ITALIANO STANDARD E NEOSTANDARD

La lingua italiana di oggi è fatta di tante varietà. Ogni parlante italiano ha un proprio repertorio linguistico, cioè ha a disposizione un insieme di varietà linguistiche: ad esempio, può spaziare dal dialetto all'italiano regionale fino all'italiano standard o neostandard. Da questo repertorio il parlante sceglie di volta in volta la varietà più adatta alla situazione. Cerchiamo innanzitutto di chiarire la nozione di «italiano standard».

Del concetto di lingua «standard» si è discusso a lungo, e non solo in riferimento all'italiano. Tra gli specialisti si è raggiunto un certo accordo sul fatto che una lingua (o una varietà) standard debba essere:

- la varietà di riferimento, quella che costituisce la norma per tutta la società;
- la varietà normale in senso statistico, cioè la più usata;
- la varietà normale in senso sociolinguistico, cioè la meno marcata, la più neutra;
- sovraregionale, cioè non ristretta a un'area geografica specifica;
- descritta e specificata in modo esplicito da grammatiche e vocabolari;
- usata da parlanti appartenenti agli strati sociali superiori;
- utilizzabile in tutti gli usi scritti;